

ského spisu, nelze právo poskytnuté žalované, aby se účastnila na vedení lékárny, vykládati tak, že jí bylo tím poskytnuto i právo zúčastniti se též provozu lékárny, k němuž je oprávněn pouze majitel koncese, nýbrž tím bylo dáno pouze právo kontrolní, jež mohla žalovaná vykonávati osobní účastí na finančním hospodářství v lékárně. Tomu, výkladu svědčí zvláštní obsah řečeného odstavce 3. Posoudil proto odvolací soud věc po právní stránce správně, nepokládal-li notářskou smlouvu v příčině převodu ideální čtvrtiny lékárny za nicotnou.

### Čís. 15885.

**I. Prohlášení konkursu na jmění společnosti s ručením omezeným, mající sídlo v Říši německé, nemá vliv na její způsobilost ke sporu, jenž se týká jejího movitého jmění v tuzemsku, pokud nenastaly předpoklady vytčené v čl. IX uvoz. zák. ke konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n.**

**II. Všeobecná plná moc procesní (§ 31 c. ř. s.) jest účinná i po vyhlášení konkursu na jmění z m o c n ě t e l o v o, ale lze jí užiti jen ve sporu, jenž se týká jmění ponechaného úpadci k volnému nakládání. Ustanovení § 28, odst. 1, konk. ř. se týká jen plné moci k jednotlivým procesním úkonům (§ 33, odst. 2, c. ř. s.) a plné moci občanskoprávní (§§ 1002 a další obč. zák.).**

(Rozh. ze dne 3. března 1937, R I 89/37.)

Srv. k odst. I. rozh. č. 15081, 8605 a 5609.

Dr. Bedřich L. podal v zastoupení žalující firmy, továrny na obuvnické stroje v Německu, proti žalovaným firmám dne 18. května 1936 žalobu podle § 37 ex. ř., již se domáhal prohlášení nepřipustnosti exekuce na čistící stroj, patřící prý vlastnickým právem žalující firmě. O jmění žalující bylo zahájeno dne 7. února 1936 konkursní řízení a správce konkursní podstaty prohlásil, že nemá v úmyslu vstoupiti do zahájeného sporu jako žalobce. P r v ý s o u d žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost a žalobu i odvolání žalující firmy odmítl. D ů v o d y: Prohlášením konkursu na žalující jako společnost s r. o. byla tato společnost zrušena a plná moc právního zástupce žalující firmy tím zanikla. Z toho vyplývá, že žalující v době podání žaloby již vůbec neexistovala. Dr. Bedřich L. neměl již plnou moc, aby mohl za žalující firmu podati žalobu a zastupovati ji při jednání. Z toho vyplývá dále, že celé zařízení, týkající se první žalované, jest zmatečné již od okamžiku podání žaloby, a bylo proto rozsudek i řízení mu předcházející prohlásiti za zmatečné a žalobu odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalující firmy.

### D ů v o d y :

Žalobkyně jest způsobilá nakládati se svým čistícím strojem, jenž jest v tuzemsku, a jest i procesně způsobilá k žalobě o vyloučení řečeného stroje z exekuce, ačkoli o jejím jmění byl říšskoněmeckým soudem dne

7. února 1936 vyhlášen konkurs. Neboť podle čl. IX uvoz. zák. ke konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. smí cizozemský úpadce nakládati se svým movitým jměním v tuzemsku až do doby, kdy došla na tuzemský soud žádost o vydání tuzemského movitého jmění, nebyl-li konkurs prohlášen také zde a není-li jinak ustanoveno v mezinárodních smlouvách nebo ve vládních prohlášeních vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení, jak vyloženo bylo v rozhodnutí č. 5609, 8605 a 15081 Sb. n. s., na něž se odkazuje. Předpoklady pro uplynutí této doby nejsou v souzeném případě prokázány a jest proto žalobkyně oprávněna nakládati s čistícím strojem, který jest v tuzemsku. Nezanikla proto žalobkyně jako společnost s ručením omezeným v poměru k movitému jmění (čistícímu stroji), jež jest v tuzemsku, poněvadž se její zánik vyhlášením konkursu v cizině, ať podle § 84 č. 4 zákona č. 58/1906 ř. z., anebo podle říšského německého zákona, nevztahuje na její movité jmění, které jest v tuzemsku. Toto movité jmění prohlášením konkursu cizozemským soudem se nestává věcí ničí (res nullius), právo nakládati s ním nepřešlo na správce konkursní podstaty, nýbrž zůstalo jměním žalobkyniným, a jsou proto její zákonní zástupci i po vyhlášení konkursu v cizozemsku dále způsobilí nakládati s tímto jměním. Nelze proto žalobkyni upřítí povahu právního podmětu, co se týká uvedeného movitého plnění. Jest tedy žalobkyně i procesně způsobilá k tomuto sporu (§ 3 c. ř. s.), tudíž i oprávněna k rekursu proti usnesení odvolacího soudu a její rekurs jest přípustný. Právní zástupce žalobkyně Dr. Bedřich L. se vykázal všeobecnou procesní plnou mocí ze dne 24. června 1932, která ho opravňovala podle § 31 c. ř. s. k podání veškerých žalob za žalobkyni, pokud jest oprávněna i za konkursu nakládati s předmětem sporu. Neboť rozsah, trvání a účinek procesní plné moci jest podle § 33, odst. 2, c. ř. s. posuzovati podle předpisů civilního řádu soudního. A tento zákon neobsahuje ustanovení, že procesní plná moc jest časově omezena, ani že zaniká konkursem vyhlášeným na jmění zmocnitelovo, a z § 35, odst. 1, c. ř. s. plyne opak. Zůstává proto procesní plná moc účinnou i po vyhlášení konkursu a lze jí účinně užítí pro takový spor, jenž se týká jen jmění ponechaného úpadci k volnému nakládání. Ustanovení § 28, odst. 1, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. se netýká procesní plné moci, nýbrž jen plné moci k jednotlivým procesním úkonům (§ 33, odst. 2, c. ř. s.) a plné moci udělené podle obč. zák. (§§ 1002 a násl.), a byl tím změněn jen § 1024 obč. zák., jak také uvádí v odst. č. 11 výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 8. července 1931, č. 31673, uveřejněný v čísle 9. Věstníku ministerstva spravedlnosti. Než přes to nelze rekursu vyhověti. Neboť v odvolání navrhovala žalobkyně, aby rozsudek prvního soudu byl zrušen jako zmatečný aneb aby byl změněn tak, že se pro zmatečnost zrušuje řízení v první stolici i rozsudek. Odvolací soud zrušil jak rozsudek, tak i jemu předcházející řízení jako zmatečné, takže vyhověl také odvolacímu návrhu žalobkyně, třebaš tak učinil z podnětu odvolání odpůrkyně a z jiných důvodů než z důvodů uplatněných žalobkyní. V rekursu navrhuje nyní žalobkyně pouze zrušení napadeného usnesení odvolacího soudu; to by znamenalo pouhé odstranění tohoto usnesení, jež by nebylo nahrazeno nějakým jiným usnesením, takže po odstranění napadeného usnesení by měl nastati takový stav, jaký byl vytvořen rozsudkem

soudu první stolice, to jest, že se žaloba zamítá. Navrhuje tedy stěžovatelka opak toho, co navrhla v odvolání. Vyhovělo-li však napadené usnesení jejímu odvolacímu návrhu, nemůže žalobkyně proti tomu nyní v rekursu brojiti. Odvolací soud ovšem doplnil svůj výrok tím, že žalobu odmítl, a odmítl i odvolání žalobkyně, vycházející z mylného právního názoru, že žalobkyně v době podání žaloby již neexistovala a že Dr. Bedřich L. již neměl plnou moc. Avšak proti tomuto výroku si žalobkyně nestěžuje a nedomáhá se toho, aby odvolací soud rozhodl o jejím odvolání věcně, takže výrok o odmítnutí odvolání nelze přezkoumávati. Rekursu žalobkyně nebylo proto vyhověno.

### Čís. 15886.

**Zrušil-li nesporný soudce poukaz, aby složené peníze byly vydány věřiteli, na odpor složitele vznesený ještě před vydáním peněz a právní moci poukazu, neporušil tím předpis § 32 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 3. března 1937, R I 99/37.)

Srv. rozh. č. 10197, 11940, 12968 Sb. n. s.

V právní věci, týkající se peněz složených podle § 1425 obč. zák. u soudu spolkem A., dal soud první stolice usnesením ze dne 29. srpna 1936 Zemské bance v P. poukaz, aby u ní v soudní úschově složené peníze byly po právní moci řečeného usnesení vydány jednomu z věřitelů, pro něž se uložení stalo. Proti tomuto poukazujícímu usnesení byly včas podány ukladatelem námitky a proto soud první stolice zrušil své usnesení a odkázal účastníky na pořad práva, jsa názoru, že k rozhodnutí o sporných nárocích k uloženým penězům jest povolán sporný soudce. Rekursní soud nevyhověl rekursu věřitele, v jehož prospěch byl poukaz na vydání peněz vydán.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody :

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení, potvrzujícímu usnesení prvního soudu, nezákonnost, protože prý první soud, když vydal poukaz, aby složené peníze byly stěžovateli vydány, neměl dbáti pozdějšího odporu ukladatele proti tomuto vydání, a že když tohoto odporu dbal a zmíněný poukaz zase zrušil, porušil předpis § 32 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n., podle něhož jest soud vázán svým usnesením. Avšak v tom nelze stěžovateli přisvědčiti. Jest ovšem pravda, že, byl-li věřitel o složení uvědoměn, je možno ukladateli věci složené podle § 1425 obč. zák. vydati nazpět jen, když si vydání vymínil, když druhá strana s tím souhlasí, anebo když mu nárok na vydání byl přiznán rozsudkem (rozh. č. 2839 Sb. n. s.). Ale v nesporném řízení není možno také věc na soudě složenou vydati věřiteli, když ukladatel tomu odporuje. Vždyť složená věc jest jeho vlastnictvím a nesporný soudce nemůže rozhodovati